

TEMA

Dramaturgija – fantomsko zanimanje, materijalizirana misao

Dramaturzi na radiju: tekst i zvuk

U vrijeme sve veće dominacije slike, radio je još uvijek tu da nas podsjeti na dragocjenost predanog slušanja, pomalo zaboravljenu vještini koja ukazuje da je upravo slušanje jedan od presudnih elemenata za povezivanje sa sobom i drugima

Katja Grcic

O 24. studenoga 2023.

Foto: Nataša Ozmc

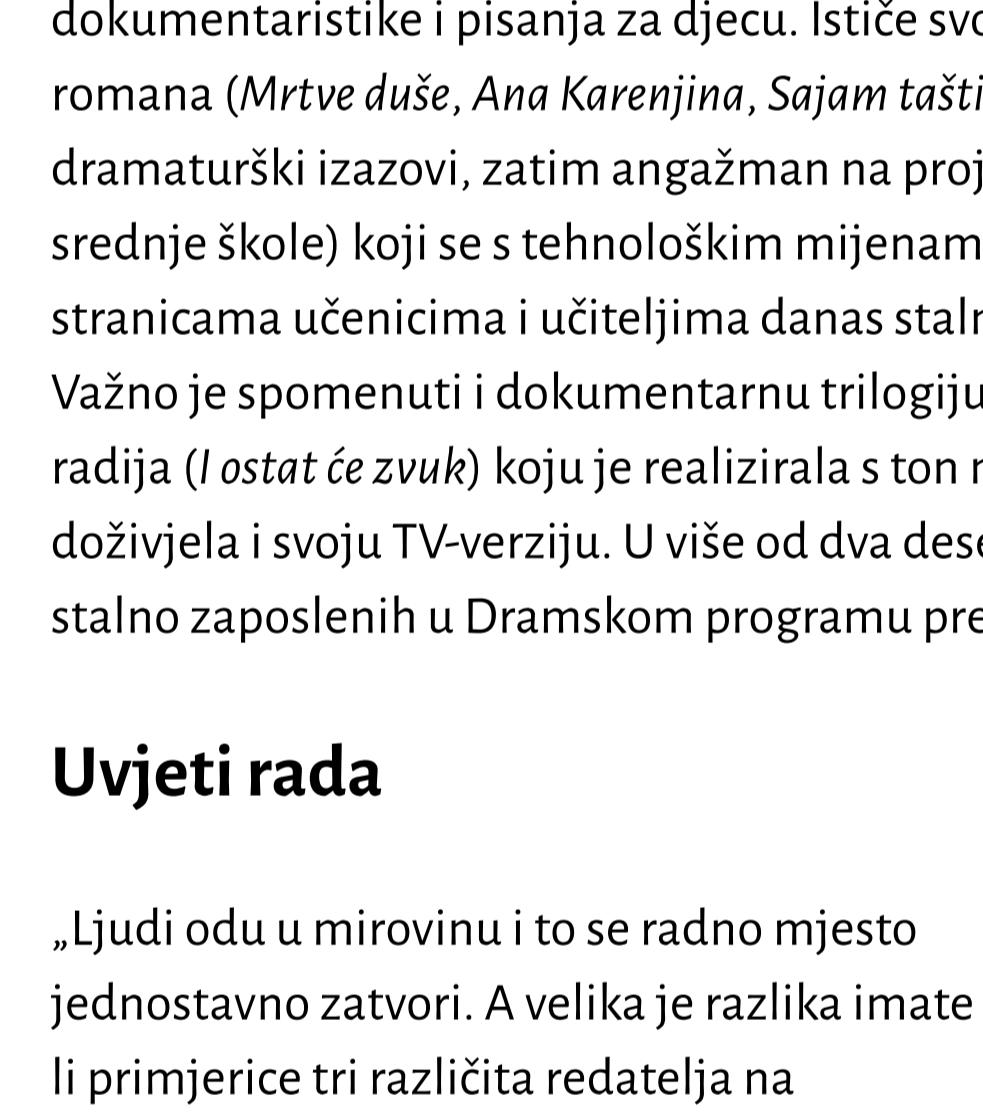
Sve više radiopostaja u Europi odustaje od linearne emisije i prebacuje sve svoje sadržaje isključivo u digitalni format. U tom smislu ni Dramski program Hrvatskog radija ne zaostaje previše – emisije koje se emitiraju linearno naknadno se unose u online slušaonicu u sklopu koje se nude i podcasti na koje se slušateljstvo može pretplatiti

Iako je zlatno doba radiofonije ostalo u prošlom stoljeću, radio je i dalje medij koji dopire do šireg sloja slušatelja, prilagođavajući se pritom novim tehnološkim kretanjima te nudeći zanimljive i inspirativne sadržaje. Od emitiranja pre hrvatske radiodrame 1927. godine, dramske se emisije pronašle svoje mjesto u programu Hrvatskog radija. Kolegi radiofonije danas je sastavni dio obrazovanja na BA razini pri Akademiji dramskih umjetnosti u Zagrebu, a njegov nositeljica, profesorka **Vedrana Vrhovnik**, i sama je dugogodišnja nagradjivana suradnica Dramskog programa Hrvatskog radija. Prije nekoliko mjeseci Dramski program je uputio i javni poziv dramaturzima za sve oblike suradnje, te je u tom smislu trajno otvoren.

Nives Madunić Barišić, glavna urednica, kaže da su se na taj potec odlučili, jer su do nih doopće informacije da ne uzimaju nove suradnike i da su zatvoreni za suradnju.

„To jednostavno nije točno. Nama su redatelji, pisci i dramaturzi kao vanjski suradnici uvijek dobrodošli. Svi naši urednici su po struci dramaturzi, a radio je mjesto gdje ukupnost svih dramaturških vještina i znanja može doći do izražaja u svom punom opsegu. Dramaturzi su ti koji čitaju tekstove, rade selekciju, sastavljaju repertoar, raspolažu budžetom tj. vode producijski dio posla, biraju redatelje s kojima žele suradnici, sudjeluju u oblikovanju glumačke podjele i radu na prilagodbi teksta, te na kraju odlučuju prihvataju li emisiju ili ne. To se uvelike razlikuje od položaja dramaturga u hrvatskim kazalištima, koji je jednostavno užasan – dramaturg gotovo da i nema, čime se tu profesiju potpuno obezvrijedilo i podcijenilo. U kazališnim produkcijama uglavnom ih se doživljava kao nepotrebne, a ukoliko nisu u simbiozi s nekim redateljem, u praksi su im sva vrata zatvorena. Osim toga, kazališta su znatno sklonija dramatizacijama romana nego li upriorenju izvornih dramskih tekstova, dok se u dječjem teatru neumorno recikliraju (pra)stari naslovi. Naša se kazališta uglavnom ponosaju kao da dramatura i dramatičara ni nema.“

Onkraj mainstreama

Dina Vukelić, foto: Luka Mjeda

Slažem se s Madunić Barišić, sve o čemu govorim sam i sama iskusila. Komparatistica, dramatičarka i dramaturginja **Dina Vukelić** navodi da radio ima specifičan status kao medij onkraj mainstreama, stoga se vrlo malo tekstova piše ciljano za radio, češće se dramski tekstovi pišu za izvedbu u kazalištu, a tek se naknadno adaptiraju za radio.

„To je donekle razumljivo“, kaže Vukelić.

„jer mnogima manjka iskustva u radu s tim medijem, potrebne su posebne vještine i praksa. Mnogi pisci nemaju redovitu naviku slušanja radija i dubljeg upoznavanja s tim medijem, a i financije pritom igraju relevantnu ulogu. Honori nisu veliki, a tantimenti za repriziranje više ne postoje. Dramski program u tom smislu neprestano bori za poboljšanje uvjeta rada svih uključenih u stvaralačke procese.“

Vukelić spominje i recentni porast interesa za formu *podcasta*, što je polje u kojem i radio vidi prostor za širenje radijusa. *Podcast Zapozorje* kao i Fonoarhiva *RadioTeatra Bajšić i prijatelji* također su primjeri kreativnog razlikovanja ove umjetničke platforme koja već cijelo desetljeće okuplja brojne radijske, kazališne, glazbene i filmske autore i izvođače zainteresirane za istraživanje radijske umjetničke prakse u svom punom spektru – od radijskog programa, radiodrame i njezinih hibridnih oblika, pa do *sound arta*, audioknjiga i *soundwalka*. Neumorno razvijaju inovativne vrste umjetničkih intervencija u eteru, na kazališnoj sceni, u prirodi ili u sasvim neočekivanim prostorima izvedbe. Još uvijek se rado prisjetim njihovog *Soundwalka Nazorova* nastalog u suradnji s dramaturginjom **Jelenom Kovačić** i glazbenikom **Nenadom Kovačićem**, kao i magične *sound art* instalacije prema poemi *Jezik ptica* koju su u vrijeme pandemije bili postavili u park-šumi Tuškanac. U to vrijeme to je bila jedna od rijetkih offline umjetničkih intervencija u javnom prostoru Zagreba, a nakon nje je uslijedilo druženje uz čaj od majčine dušice, što je dramaturški također osmislio ideju začetnicu RadioTeatra, a danas njegova umjetnička ravnateljica – **Pavlica Bajšić Brazzoduro**.

Medijem radija „zarazio“ ju je njezin otac, Zvonimir Bajšić, čija je karijera većim dijelom bila vezna uz taj medij. U svom intervjuu za *Večernji list* prisjetila se kako mu je očekivalo da je „ostala u prstima“. Entuzijazam naspram radija kao medija uvelike osjeća i Vukelić, koja je također već puno desetljeće profesionalno vezana uz taj medij. Iza nje je osamnaest dramatizacija za radio, te tri godine uredničko-dramaturške suradnje na emisiji *Krik*. Pitam je koje su specifičnosti pisana dramskog teksta za radio i može li se uopće svaki dramski tekst adaptirati za taj medij.

Zakonitosti medija

„Uf, to je dobro pitanje. Baš sljedeći tjeđan vodim tribinu na temu adaptacije. Ono što sam primijetila je da mnogo dramatičara razmišlja kroz slike, no vrlo rijetko kroz zvuk. Kad se piše za radio važno je čuti – glasove, atmosferu, udaljenost likova koji govore. Radio ima svoje zakonitosti. Primjerice ako neki lik ništa ne kaže u nekom prizoru, to na radiju znači da ga nema, on jednostavno ne postoji. Tretman zvuka ne smije biti banalan, no to je vještina koju se stepeno brusi. Informacije se ne plasiraju na isti način kao u kazalištu, primjerice važno je osloviti likove u pojedinim prizorima i slično. Ponekad je pretapanje glasova i zvučni paralelizam više nalik pisanju za film nego li pisanju za kazalište. Osim toga, ekonomičnost je važna na više razinu – to je specifično za radio kao medij.“

Emisije kao što su Male forme ili *Radio atelje* sklonjene su otklonu od dramaturških pravila, eksperimentiraju sa zvukom, postdramskim, odnosom fikcije i bije, intertekstualnim. U njima se, pod uredničkim hodom **Katje Šimunić**, uglavnom emitiraju sadržaji koji odudaraju od tradicionalnog poimanja dramaturgije. S druge strane, emisija *Radio drama* primjer je klasičnog dramskog sadržaja, gdje pravila radija kao medija više dolaze do izražaja. O tome razgovaram s urednicom emisije, književnikom i dramaturginjom **Ladom Martinac Kralj**.

Nakon deset godina koje je provela na radnom mjestu dramaturginje u Hrvatskom narodnom kazalištu u Splitu preselila se u Zagreb i započela radijsku karijeru. Pitam je kako je do toga došlo.

„Zasiliti sam se statičnosti rada u jednom teatru. Sporadična gostovanja redatelja u sklopu Splitskog ljeta nisu donosila dovoljno potrebne svježine i kreativnih izazova na tom radom mjestu. S druge strane, dramaturški posao na radiju od samog mi je početka omogućio da samostalno oblikujem svoje radno mjesto, da ga učinim dinamičnim, slojevitim, zanimljivim, da koketiram s televizijom ako želim. Godine ranije na radiju za mene su bile izuzetno plodne i kreativne, znala sam zašto dolazim na posao, veselio me.“ – kaže Martinac Kralj.

Tome svjedoče priznanja koja je osvojila na polju dramske adaptacije, radijske dokumentaristike i pisanja za djecu. Istoči svoj rad na dramatizacijama velikih klasičnih romana (*Mrtve duše*, *Ana Karenjin*, *Sojam tačnina*, *Gospoda Bovary*) što su na nju bili pravi dramaturgovici, zatim angažman u projektu *Radio bisernica* (zbirke CD-ova za osnove i srednje škole) koji se s tehnoškim mijenjama pretopio u suradnju s Carnetom na čijim je stranicama učenicima i učiteljima danas stalno dostupno preko stotinjak radiodramskih djela. Važno je spomenuti i dokumentarni trilogiju o povijesti Dramskog programa Hrvatskog radija (*I ostao će zvuk*) koju je realizirala s ton majstoricom **Marijom Pečnik Kvesić**, a koja je doživjela i svoju TV-verziju. U više od dva desetljeća njezinog radnog vijeka uočava da se broj stalno zaposlenih u Dramskom programu prepolovio.

Uvjeti rada

„Ljudi odu u mirovinu i to se radno mjesto jednostavno zatvori. A velika je razlika imate li primjerice tri različita redatelja na raspolaganju, kao danas, ili osam, kao kad sam ja započela s radom. To danas kompenziramo vanjskim suradnicima.“

No promjenili su se i uvjeti rada na pojedinim produkcijama, sve se silno ubrzalo. O tome razgovaram s dramaturginjom i dramatičarkom **Kristinom Kegljen**, odnadvajom urednicom emisije

Radio igra:

„Uglavnom isti i imamo i probu i snimanje, što je prilično naporno, a ponekad i nepredvidljivo, jer u tih sedam, osam sati treba odraditi sve. Potom slijedi nekoliko dana montaže i to je to. Prije su se probe znale odvijati danima prije samog snimanja. No tada su postojali uvjeti da se sve uključene adekvatno honora za njihov rad. Danas to više nije slučaj, stoga cijeli proces uvelike ovisi o dobitljivosti i vještini redatelja da tako kratkom vremenu iz teksta i glumaca izvuku maksimum.“

Kegljen također naglašava da sve više radiopostaja u Europi odustaje od linearne emisije i prebacuje sve svoje sadržaje isključivo u digitalni format. U tom smislu ni Dramski program Hrvatskog radija ne zaostaje previše – emisije koje se emitiraju linearno naknadno se unose u online slušaonicu u sklopu koje se nude i podcasti na koje se slušateljstvo može pretplatiti

„Imala sam priliku slušati nevjerojatno dobre podcase iz Norveške, Švedske, Češke – ja ih zovem *Radio Netflix*. No moram naglasiti da po kvaliteti produkcije i spekturu tema koje obradujemo mi nimalo ne odskačemo od kolega iz Europe, pa čak i onih koji raspolažu znatno većim budžetima.“

Na to se nadovezuje i Madunić Barišić:

Foto: Dramski program HRT-a

Portret: Kristina Kegljen

Kristina Kegljen, foto: Pavel Posavec

Foto: Iva Smec Hamer

Portret: Iva Smec Hamer

Iva Smec Hamer

„Samo ako pogledate recentne nominacije za Nagrade hrvatskog glumišta vidjet ćete da naš dramski program ima kvalitetniji repertoar od većine hrvatskih kazališta. Razlog tome je što zaista predano pratimo proizvodnju u području suvremenog dramskog pisma te dobitnike Nagrade Marin Držić, a oni koje zanima adaptacija drugih književnih sadržaja kod nas lako dobiju prostor za rad. Dramski program Hrvatskog radija u zadnja dva desetljeća redovito osvaja sve relevantne nagrade na najuglednijim međunarodnim festivalima, što je nepobitna potvrda vrijednosti našeg rada.“ – zaključuje.

U vrijeme sve veće dominacije slike, radio je još uvijek tu da nas podsjeti na dragocjenost predanog slušanja, pomalo zaboravljenu vještini koja ukazuje da je upravo slušanje jedan od presudnih elemenata za povezivanje sa sobom i drugima. Radijska umjetnost ove vrste blagotvorna je oaza čiji sadržaji zahtijevaju posvećenost i koncentraciju, vještine nasušno potrebne kako u kafoniji svakodnevice ne bismo izgubili pristup magičnom i primordialnom poimanju zvuka – našeg prvog i posljednjeg kontakta sa svijetom.

Na ovim poveznicama pročitajte prethodna četiri teksta iz serijala o dramaturgiji:

Dramaturgija – jučer, danas, sutra

Kazališna dramaturgija – izazovi u praksi

Radiji politički teatar ili radijiti teatar politički

Pedagoški aspekti dramaturgije: predstave i filmovi za djecu i tinejdžere

Plesna dramaturgija: mislići ili iskusiti

*Serijal tekstova „Dramaturgija – fantomski posao, materijalizirana misao“ objavljuje se uz finansijsku potporu Agencije za elektroničke medije.

Katja Grcic (Split, 1982.) spisateljica je, prevoditeljica i dramaturginja

dramaturgija - fantomski posao materijalizirana misao dramaturgija – fantomski posao

dramaturgija - fantomsko zanimanje dramaturzi na radiju katja grcic kritika

radio-drama tema

Gori politička korektnost nasrid Vinkovaca

Ana Marić

Žene, stranci i ostale fobije patrijarhata

Patrik Gregurec

Deformirani umjetnik iz mesnice

Patrik Gregurec

Impressum | Politika zaštite privatnosti | Uvjeti korištenja | Kontakt

© 2020. Hrvatsko društvo pisaca. Sva prava pridržana.

Made with ❤ by SKROZ

Kalendar

prosinac 2023

NED 10 Javni poziv za dodjelu Nagrada za dramsko djelo „Marin Držić“ za 2023. godinu

Preplatite se na kalendar ▾

h,d,p,hrvatsko društvo pisaca
croatian writers society

Izdvojeno

KRITIKA PROZA

Noir devedesetih

Dragan Jurak

IZ RADIONICE

Halal zumra

Alen Brlek

TEMA

Zašto i dalje pišem kritiku?

Nataša Govedić

RAZGOVOR

MILIVOJ SOLAR: Predavanje je zanat, a ja sam samo obrtnik predavac

Katarina Luketić